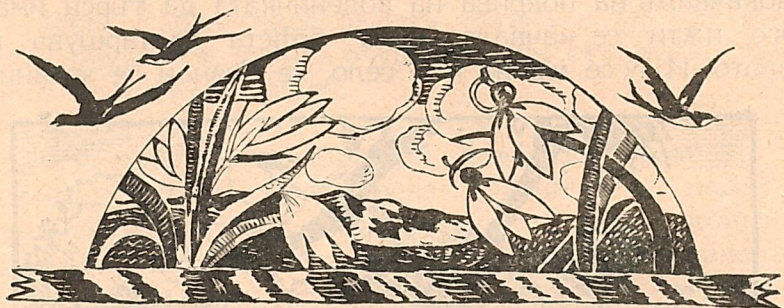

клюна си. И силно летѣлъ. Види се е чулъ писъцитѣ на малкитѣ. Стигналъ гнѣздото щъркелтъ, отпусналъ крака и се накаралъ да кацне, но като видѣлъ Станоя, уплашилъ се, изпискалъ и изгървалъ пепелянката. Тя се сгърчила въ въздуха и туп! — паднала на рамото на Станоя, който вече се канѣлъ да слѣзе отъ покрива. И, до като се договѣди Станой, пепелянката се хлѣзнала отъ рамото му и презъ разгърдената риза паднала въ пазвата му. Станой се помжчилъ да я извади, но пепелянката го клѣцнала. И до вечерята Станой умрѣ. Алчностъ и завистъ го погубиха.

Две години следъ това, дѣдо Гърди вдигна тая воденица.

Е. Кювлиевъ.

Ранна пролѣтъ.

Иде вѣтъръ, топлото довѣва,
тича лудо, облацитѣ гони.
Ще накацатъ, скоро ще запѣятъ
пойни птички върху цвѣтни клони.

Тоя снѣгъ последенъ въвъ полето
се изцежда и прѣстѣта го смучи,
а отъ него зърното засѣно
сладъкъ сокъ и сърдчице получи,

Сто сърдца имъ трѣбватъ на тревитѣ,
сто очи имъ трѣбватъ на цвѣтята,
нали имъ е толкозъ кѣсъ живота:
— една пролѣтъ, едно топло лѣто.

Ти, която идешъ като майка
и прегръщашъ насъ, недѣй забравя—
донеси ни приказки далечни
и далечно: много, много здраве! . .

Дора Габе